

den overordentlige store Skat, som Kjøbenhavn efter mit Begreb bærer fordi den skal være en Fæstning, efter som det anses nødvendigt, ikke for Kjøbenhavn som Commune, men fordi kostbare Statsejendomme opbevares i Kjøbenhavn, at skaffe disse den Sikkerhed, som man troer Byen har ved at være en Fæstning, men derved paalægges samtlige Kjøbenhavns Indvaanere en meget betydelig Skat, idet Huusleien derved er skruet op til en overordentlig og næsten utaalelig Høide. Naar man altsaa vil tale om Kjøbenhavns Beskatning i Sammenligning med andre Stæders, saa er det ikke tilstrækkeligt at tage Hensyn til de directe Skatter, som indbetales til Staten, men de indirecte, hvorpaa jeg her har nævnt et Exempel, ere fuldkommen ligesaa byrdefulde og burde tages ligesaa meget i Betragtning, men de kunde dog ikke angives i Tal. Dog det, der er Hovedsagen, der er, at der ikke er Spørgsmaal om Skattebeløbet Størrelse, men at der derimod er Spørgsmaal om Bynen til at bære dette Skattebeløb og denne Byne til at bære et vist Skattebeløb, det er netop den, som ved alle statistiske Beregninger umulig kan beregnes, og det er netop dert, at jeg finder det meest slaaende Bevis for, at det er rigtigt hvad jeg her siger. Det derimod, som maa afgjøre Spørgsmaalet, er en ganske simpel almindelig Betragtning; det er nemlig den, at det Maal, vi ved alle vore Skatteforandringer stræbe hen til, er at beskatte de samme Gjenstande med samme Beløb, hvorsomhelst de findes, paa hvilke Hænder, og paa hvilke Steder. Det er den Betragtning, som ogsaa blev fremhævet iforgaars af Rigsdagemanden for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (David), det er den, der har været den ledende for Forsamlingen, naar vi have søgt at udjevne Forskjellen mellem Hartkornets Beskatning og ikke ville have, at Hartkornet skulde være anderledes beskattet paa een Haand end paa en anden, naar vi i Skattereguleringsagen ikke vilde gaae videre end allerede tidligere er skeet med at inndele Landet i Kjøbstæder og Landdistricter som to forskellige Skatteobjecter ligeoverfor hinanden; det er den samme Grundsætning, som gjør sig gjældende i det foreliggende Lovudkast, hvor man netop vil

have, at Kjøbstæderne og Landdistricterne ikke længere skulde betragtes som ulige Dele ligeoverfor hinanden ved Beskatningen. Det er saaledes den Grundsætning, som er den almindelig ledende, det er ogsaa denne Grundsætning, som den høitærede Finanzminister i sin Udtalelse iforgaars har erkjendt for at være den rigtige, og naar man holder fast ved den Grundsætning, saa kan man umuligt komme til noget andet Resultat end, at det i og for sig ikke er rigtigt, at Kjøbenhavn skal svare en større Afgift af visse Gjenstande end andre Stæder, at det i og for sig ikke er rigtigt, at man f. Ex. i Kjøbenhavn skal betale en Skat for Smør, som man ikke betaler i Roskilde eller hvilketsomhelst andet Sted i Riger; men, mine Herrer! et andet Spørgsmaal forekommer det mig er det, som vistnok egentlig er det meest practiske her i dette Dieblik. Det Formaal, vi efterstræbe, er vel denne Beskatningslighed; men ere Forholdene i dette Dieblik af en saadan Natur, at vi fuldstændig kunne opnaae denne Beskatningslighed i de her omhandlede Henseender? Det er det jeg troer, man maa besvare benægtende. Den ærede Rigsdagemand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds sagde udtrykkelig iforgaars, at det maaskee havde været bedst at opsætte denne hele Sag til Finanzernes Stilling tillod en anden Regulering deraf; jeg vil give ham fuldkommen Ret dert, det er netop det Synspunct, vi maae holde fast; man maa i Dieblirket indskrænke sig til det, som Omstændighederne gjør paatrængende nødvendigt og hvad er det? Det er det, som udkrævedes for at faae Toldgrændsen ophævet mellem Slesvig og Kongeriget. Det er det, som udkrævedes i den Henseende, der er iværksat ved den provisoriske Lov af 15de Septbr. Det var det, der maatte skee strax. Det derimod, som en paatrængende Grad af Billighed og Retfærdighed i dette Dieblik endvidere fordrer, saaledes at vi ikke efter hvad der skeet kunne udsætte det til en fjernere og gunstigere Tid, det er det, at vi indrømme Kjøbenhavn den samme Lettelse i sine tidligere Byrder, som Provindskjøbstæderne have faaet; men — som jeg fremhævede — Omstændighederne fordrer ogsaa, at vi dette Dieblik ikke gaae videre, at